

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudcem JUDr. Ondřejem Růžičkou ve věci

žalobce:

V. V. V. V. narozen [redacted]
státní příslušnost [redacted]
zastoupený Mgr. Martinou Šamlotovou,
advokátkou, AK se sídlem Brno, Příkop 8

proti

žalované:

Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti,
se sídlem Praha, Vyšehradská 16
zastoupená Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových,
se sídlem Rašínovo náb. 390/42, Praha 2

o zaplacení částky 3,884.000 Kč s příslušenstvím,

t a k t o :

- I. Žaloba se co do částek 276.600 Kč, 1,423.000 Kč a 2,000.000 Kč, zamítá.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku ve výši 184.400 Kč, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobce se žalobou, doručenou zdejšímu soudu dne 28. 6. 2017 domáhá po žalované odškodnění v souvislosti s jeho trestním stíháním s tím, že rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 18. 1. 2013 sp. zn. [REDAKCE] byl žalobce uznán vinným ze spáchání zvláště závažného zločinu podle § 283 odst. 1, 2 písm. c), odst. 3 písm. c), odst. 4 písm. b) trestního zákoníku, proti tomu podal odvolání, které bylo usnesením Vrchního soudu v Olomouci dne 30. 4. 2013 zamítnuto. Následně bylo podáno dovolání k Nejvyššímu soudu, které bylo odmítnuto dne 13. 5. 2014 pod sp. zn. 3Tdo 467/2014. Proti rozhodnutí Nejvyššího soudu byla podána ústavní stížnost, o které Ústavní soud rozhodl dne 23. 2. 2015 pod sp. zn. I. ÚS 2852/14, rozhodnutí Nejvyššího soudu zrušil s tím, že byla porušena základní lidská práva žalobce. Následně Nejvyšší soud k podanému dovolání zrušil rozhodnutí Vrchního soudu a Krajského soudu v Brně a ten nově rozhodl rozsudkem dne 25. 4. 2016 rozsudkem [REDAKCE] s tím, že žalobce obžaloby zprostil. Proti tomu bylo podáno odvolání ze strany státní zástupkyně, Vrchní soud v Olomouci usnesením ze dne 28. 6. 2016 pod čj.: [REDAKCE] odvolání státní zástupkyně zamítl. V souvislosti se svým trestním stíháním byl žalobce dne 14. 8. 2010 zadržen, následně byl vzat do vazby. Žalobce vykonal na základě rozsudku [REDAKCE] který nabyl právní moci dne 1. 12. 2012 trest odnětí svobody v délce 38 měsíců. Žalobce tak byl v době od 14. 8. 2010 do 19. 10. 2015 omezen na svobodě, v této době vykonal i trest odnětí svobody uložený Okresním soudem ve Znojmě v délce 38 měsíců. Doba přesahující v rámci období od 14. 8. 2010 do 19. 10. 2015 – 38 měsíců, představuje dobu, kdy byl žalobce omezen na svobodě nezákonně. Žalobce byl dne 19. 10. 2015 propuštěn z výkonu trestu. Žalobce tak byl omezen na svobodě v délce 922 dnů od 14. 8. 2010 do 25. 4. 2016. Žalobce byl osobou zcela bezúhonnou, více jak dva roky byl nezákonně omezen na své osobní svobodě, což pro něj znamená období, kdy byl nezákonně omezen na svém osobním, rodinném životě. Rodiče žalobce žijí ve [REDAKCE] vzhledem k nemožnosti jejich návštěv u žalobce ve věznici, jakýchkoliv telefonických hovorů mezi žalobcem, nacházejícím se na území České republiky a rodiči, byl po dobu 922 dnů znemožněn jakýkoliv styk s nejbližší rodinou. Na území České republiky žije bratr žalobce a sestřenice s bratrancem. Žalobce se s nimi nemohl volně stýkat. Nemohl nakládat se svým životem. Žalobce požaduje částku 2000 Kč za každý den, kdy byl omezen nezákonně na svobodě a dále částku 2,000.000 Kč, jako odškodnění za nezákonné trestní stíhání. Žalobce dále k výzvě soudu uvedl, že co se týká výkonu trestu, bylo porušeno jeho právo na soukromý rodinný život, zakotvený v čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Každé nezákonné omezení na svobodě, se negativně projeví v psychické sféře postižené osoby. Žalobce byl po dobu 922 dnů nezákonně omezen na osobní svobodě, kdy byl takto omezen nikoliv na základě své vůle, ale na základě nezákonného rozsudku. Žalobce nijak trestní stíhání ani vazbu nezapříčinil. Byl nucen podrobovat se režimu věznice, nemohl svévolně opustit věznici, věnovat se jakýmkoliv jím zvoleným aktivitám. Odkázal na rozhodnutí Ústavního soudu I. ÚS 2551/13.

Žalovaná učinila nesporným uplatnění nároku, dále popsala průběh uvedeného řízení s tím, že ve věci shledala odpovědnostní titul nezákonného rozhodnutí s tím, že dospěla k závěru, že žalobce byl nezákonně omezen na svobodě, a to v období od 14. 8. 2010 do 14. 10. 2013, byl žalobce omezen na osobní svobodě po právu na základě rozsudku Okresního soudu ve Znojmě ze dne 9. 11. 2011, sp. zn. [REDAKCE] Od 15. 10. 2013 do 25. 4. 2016 byl žalobce omezen na svobodě na základě rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 18. 1. 2012, sp. zn. [REDAKCE] který byl následně zrušen. Žalobce požaduje odškodnění za 922 dnů omezení osobní svobody s tím, že nemohl nakládat se svým soukromým, musel se podřizovat režimu věznice, byl jazykově hendikepován, neměl kontakt se svými nejbližšími. Dle vězeňské

služby žalobce pravidelně žádal návštěvy, tyto se pravidelně dostavovaly, písemný styk udržoval s rodinou a přáteli, možnost telefonického hovoru s výkonem vazby, čteně využíval ke kontaktu s rodinnými příslušníky a právním zástupcem. Při hlavním líčení dne 30. 8. 2012 uvedl, že v České republice žije již 10 let se svojí rodinou, které vypomáhá na stánku při prodeji zboží. Z těchto skutečností vyplývá, že žalobce byl v kontaktu se svými příbuznými. S ohledem na délku jejich pobytu v České republice je pravděpodobné, že se česky dorozuměl. Žalovaná přiznala žalobci částku 300 Kč odškodnění za jeden den výkonu trestu odnětí svobody, celkem byla přiznána částka 276.600 Kč za 922 dní. Co se týká samotného požadavku na odškodnění za nezákonné trestní stíhání, k tomuto žalovaná uvedla, že tvrzená nemajetková újma způsobená trestním stíháním, musí být poškozeným dostatečně tvrzena, ale rovněž prokázána, což v tomto případě žalovaná neshledává. Žalobce se v žádosti pouze obecně vyjadřoval ve smyslu nemajetkové újmy a zásahu do osobního života, ale nedoložil příčinou souvislosti a skutečný vznik nemajetkové újmy, ač byl ke konkretizování a dostatečnému prokázání vzniku nemajetkové újmy žalovanou vyzván. Vzhledem k tomu, že žalobce dostatečně netvrdil zásahy do osobnostní sféry, způsobené trestním stíháním a už vůbec je nijak nedokázal, vzhledem k tomu, že byl žalobce již jednou pravomocně odsouzen za obdobnou trestnou činnost a s ohledem na okolnosti žalobcova zproštění; konstatovala žalovaná, že v trestním řízení, vedeném proti žalobci, došlo k vydání nezákonných rozhodnutí ve smyslu § 7 odst. 1 zákona 82/98 Sb., a za tuto skutečnost se omluvila. S ohledem na okolnosti případu toto konstatování, omluva, se jeví jako dostatečné zadostiučinění. Přiznání zadostiučinění v penězích by dle žalované bylo s ohledem na okolnosti případu proti dobrým mravům a zcela v rozporu s obecně vnímanou představou spravedlnosti.

Soud má za prokázané ze spisu Krajského soudu v Brně, sp. zn. [REDAKCE] průběh trestního stíhání žalobce, a to tak, že dne 18. 1. 2013 byl žalobce uznán vinným ze spáchání zvláště závažného zločinu podle § 283 odst. 1, 2, písm. c), odst. 3, písm. c), odst. 4, písm. b) trestního zákoníku, proti tomuto bylo podáno odvolání, které bylo Vrchním soudem v Olomouci ze dne 30. 4. 2013, sp. zn. [REDAKCE] zamítnuto, následně podal žalobce k Nejvyššímu soudu proti uvedenému usnesení dovolání, které bylo dne 13. 5. 2014 odmítnuto a Ústavní soud rozhodl dne 23. 2. 2015, pod sp. zn. I. ÚS 2852/14 tak, že rozhodnutí Nejvyššího soudu zrušil. Následně ve věci rozhodoval opět Vrchní soud v Olomouci, následně Nejvyšší soud zrušil rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci i krajského soudu v Brně. Nově rozhodl Krajský soud v Brně dne 25. 4. 2016 rozsudkem čj.: [REDAKCE] a žalobce obžaloby zprostil. Proti tomuto bylo podáno odvolání, které Vrchní soud v Olomouci dne 28. 6. 2016 zamítl. Dále mezi účastníky bylo nesporné, že na základě rozsudku Okresního soudu ve Znojmě, sp. zn. [REDAKCE] který nabyl právní moci dne 1. 12. 2012, žalobce vykonával trest odnětí svobody v délce 38 měsíců s tím, že již dne 14. 8. 2010 byl žalobce zadržen a byl vzat do vazby. Žalobce byl tak omezen na svobodě na základě shora uvedených dvou rozhodnutí v řízení [REDAKCE] a [REDAKCE] a to od 14. 8. 2010 do 19. 10. 2015. Období 38 měsíců představuje dobu, kdy žalobce byl omezen na svobodě nezákonně, když v souvislosti s tímto omezením byl obžaloby následně zproštěn. Žalobce tak byl omezen na svobodě v délce 922 dní.

Co se týká dalšího dokazování, žalobce pouze obecně uvedl, že bylo porušeno jeho právo na osobní svobodu zakotvené v čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, bylo porušeno právo na soukromý a rodinný život, žalobce byl psychicky rozrušen a ve stresu. Tuto dobu strávil ve výkonu trestu odnětí svobody a posléze ve vazbě. Dále pouze obecně uvedl, že neměl možnost návštěv s rodiči, kteří žijí [REDAKCE] ani telefonických hovorů. Nemohl nakládat se svým životem, neboť byl omezen na svobodě. Žalobce ke shora uvedeným kusým tvrzením měl být poučen na jednání soudu dne 11.1.2018 dle ust. § 118 a odst. 1

a 3 osř, na které se však bez omluvy nedostavil ani on ani právní zástupce. Soud tak při dalším rozhodování vycházel pouze z žalobcem předložených tvrzení a důkazů.

Podle ust. § 1 zákona 82/1998 Sb. (dále jen zákona), stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Podle ust. § 5 písm. a), b) zákona stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, a za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem. Podle ust. § 7 odst. 1 zákona mají právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda. Podle ust. § 8 odst. 1 zákona lze nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán. Podle ust. § 13 odst. 1 zákona stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Podle ust. § 31a odst. 1 zákona bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 cit. ust. se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlídně k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Podle odst. 3 cit. ust. v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlídně se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k celkové délce řízení, složitosti řízení, jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, postupu orgánů veřejné moci během řízení a významu předmětu řízení pro poškozeného. Dle ust. § 10 odst. 1 zákona 82/98 Sb., právo na náhradu škody způsobené rozhodnutím o trestu má ten, na němž byl zcela nebo zčásti vykonán trest, jestliže v pozdějším řízení byl obžaloby zproštěn nebo bylo-li proti němu trestní stíhání zastaveno ze stejných důvodů, pro které soud v hlavním líčení rozhodne zprošťujícím rozsudkem. To neplatí, nařídí-li zastavení trestního stíhání prezident republiky, uživ svého práva udílet milost nebo amnestii.

Co se týká skutkového stavu, tento má soud za prokázaný shodně s popisem průběhu trestního stíhání žalobce a na základě nesporných skutečností. V souladu s konstantní judikaturou tedy soud uzavřel, že v daném případě došlo k vydání nezákonných rozhodnutí ve smyslu § 8 odst. 1 a § 10 zákona 82/98 Sb., a to usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 20. 5. 2011, dále rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 18. 1. 2013, dále usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 30. 4. 2013 a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13. 5. 2014.

Soud tak ve věci shledal shora uvedené odpovědnostní tituly různých shora vyjmenovaných nezákonných rozhodnutí. Dále se soud zabýval požadavky žalobce na náhradu nemajetkové újmy, které v souvislosti se shora uvedenými nezákonnými rozhodnutími, žalobci měly vzniknout.

Žalobce požadoval náhradu nemajetkové újmy, která mu vznikla porušením práva na Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Vítková

soukromý a rodinný život, s tím, že žalobce byl stíhán, tím, že žalobce vykonával trest odnětí svobody v délce 922 dní, bez zákonného titulu. Ze strany žalované byla shledána částka 300 Kč za jeden den odnětí svobody, celkem tak byla přiznána částka 276.600 Kč. Soud, co se týká požadavku na náhradu nemajetkové újmy z titulu omezení osobní svobody, odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu, sp. zn. 30Cdo 914/2011. Mezi účastníky bylo nesporné a soud po provedeném dokazování má za prokázané, že žalobce byl nezákonně zbaven osobní svobody v délce 922 dní. Dále má soud za prokázané, že žalobce byl [REDAKCE] a v průběhu celého trestního řízení využíval služeb tlumočnicka, neboť nebyl schopen pochopit význam trestního stíhání v českém jazyce. Shora uvedené rozhodnutí Nejvyššího soudu potom dává návod k rozpětí odškodnění nezákonného omezení osobní svobody ve výši 500 Kč až 1500 Kč za den. Co se týká celkového období, soud dospěl k závěru, že kromě jazykové bariéry, horšího kontaktu s rodinou, zde nejsou žádné další důvody pro navýšení odškodnění, než částka 500 Kč za jeden den omezení osobní svobody. Soud dospěl k závěru, že žalobce sice nehovořil plně česky, nicméně evidentně byl schopen se na základní úrovni dorozumívat, dále neměl ani rodinu, ani děti, které by bylo nutné živit, o které by bylo nutné se starat, jednalo se o osobu, která v době, kdy probíhalo celé trestní stíhání, byla poměrně mladá, lehce adaptovatelná na nové vjemy a nové prostředí. Žádné zvláštní následky v osobnostní sféře omezení osobní svobody ve sféře žalobce nezanechal, je nutné přihlídnout i ke skutečnosti, že žalobce byl omezen na osobní svobodě i na základě jiného rozsudku, kterým byl uznán vinným a byl mu tedy odložen trest odnětí svobody, který žalobce také vykonával a vykonal. Soud tak dospěl k závěru, že je na místě přiznat základní částku ve výši 500 Kč za jeden den omezení osobní svobody. Celkem tak soud dospěl k částce 461.000 Kč. Vzhledem k tomu, že částka 276.600 Kč již byla ze strany žalované vyplacena, zbývá tak vyplatit částku 184.400 Kč.

Pokud se týká odškodnění za nezákonné trestní stíhání, je na místě vyjít především z povahy trestní věci – viz rozsudek Nejvyššího soudu, sp. zn. 30Cdo 2813/2011 a především z typové závažnosti trestného činu, pro který byl žalobce stíhán. Zde je nutné přihlídnout ke skutečnosti, že žalobce byl obviněn ze zločinu trestného činu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jevy podle § 283 odst. 1 a odst. 3 písm. c) trestního zákoníku, s tím, že pro uvedený trestný čin již byl také jednou pravomocně odsouzen a právě na základě tohoto vykonával trest odnětí svobody. Soud přihlédl i ke skutečnosti, že ve věci bylo vydáno více nezákonných rozhodnutí, nikoliv tedy standardně pouze usnesení o zahájení trestního stíhání, kdy následně tedy dochází většinou ke zproštění obžaloby rozsudkem soudu a nezákonným rozhodnutím je tak právě usnesení o zahájení trestního stíhání. V tomto případě zde došlo ještě k pravomocnému odsouzení žalobce a následně teprve ke zrušení těchto pravomocných rozsudků ze strany Ústavního soudu. Žalobce se mohl tak cítit úkorně právě na základě pravomocného odsuzujícího rozsudku, na základě kterého vykonal trest odnětí svobody. Dále je však nutné přihlídnout ke skutečnosti, že žalobce, ani právní zástupkyně žalobce netvrdili další konkrétní skutečnosti, týkající se zásahu do osobnostní sféry žalobce. Soudu je známo rozhodnutí Ústavního soudu I. ÚS 255/13 s tím, že trestní řízení vnáší do života obviněného značnou nejistotu a znamená pro něj významnou psychickou zátěž, výrazně zasahuje do soukromého a osobnostního života jednotlivce, do jeho cti, dobré pověsti, a to i tehdy, není-li stíhán vazebně. Co se týká právě odpovědnostního titulu, nezákonného rozhodnutí, toto soud stejně jako žalovaná i žalobce, ve věci shledal. Jak bylo shora uvedeno, jedná se o zahájení trestního stíhání, neboť došlo k následnému vydání zprošťujícího rozsudku, který nabyl právní moci. Dle konstantní judikatury navazující na rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 23. 2. 1990 a spisová značka 1 Cz 6/90, publikovaný pod číslem 35 ve Sbírce soudních rozhodnutí, ročník 91, platí, že nárok na náhradu škody způsobené zahájením trestního stíhání, jež neskočilo pravomocným odsouzením, je na místě v určitých případech posoudit jako nárok na náhradu

škody způsobené nezákonným rozhodnutím. Rozsudek, kterým byl žalobce zproštěn obžaloby, je tak rozhodnutím, které by nikoliv výslovně, ruší účinky zahájení trestního stíhání a rozhodnutí, jímž bylo trestní stíhání zahájeno ve smyslu odškodňovacího zákona č. 82/1998 Sb. a je tak pro tyto účely rozhodnutím nezákonným. Zakládá tak nárok na náhradu škody ve smyslu ustanovení § 1, 2 zákona č. 82/1998 Sb. Uvedené právo nemá pouze ten, kdo si obvinění zavínil sám a ten, kdo byl obžaloby zproštěn, nebo proti němuž bylo vedeno trestní stíhání zastaveno jen proto, že není za spáchaný trestný čin trestně odpovědný, nebo že mu byla udělena milost, nebo že trestný čin amnestován. Soud v žádném případě nedovodil ze strany žalované ani nebylo nijak tvrzeno, že by si žalobce trestní stíhání zavínil sám, nebo že by toto trestní stíhání skončilo udělením milosti, nebo amnestií. Nárok na náhradu škody způsobené zahájením trestního stíhání, které skončilo zprošťujícím rozsudkem, se posuzuje podle ustálené soudní judikatury viz. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 25 Cdo 1847/2001 jako nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím.

Od odpovědnostní titul nezákonného rozhodnutí soud ve věci shledal. Žalobce byl nedůvodně a nezákonně ve smyslu zákona 82/1998 Sb. trestně stíhán. Existence shora uvedených skutečností vylučujících odpovědnostní titul žádný z účastníků ani netvrdil a soud je, jak je uvedeno shora, neshledal. Soud dále odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu 30 Cdo 255/2010, nebo 30 Cdo 4280/2011 s tím, že zatímco v případě nepřiměřené délky řízení se újma na straně poškozeného presumuje. Musí být újma založena jinou skutečností prokázána, není-li zjevné, že by stejnou újmu utrpěla jakákoliv osoba, která by byla danou skutečností postížena a šlo by o notorieta, kterou dokazovat netřeba. Protože se jednalo o odpovědnostní titul nezákonného rozhodnutí, nikoliv z nepřiměřené délky řízení, soud provedl shora uvedené dokazování a zjišťoval tak intenzitu, kterou trestní stíhání zasáhlo do osobnostních práv žalobce a jaká forma a jaká výše odškodnění je třeba k reparaci takto vzniklé nemajetkové újmy.

Podle ust. § 31a odst. 1 zákona bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 cit. ust. se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

Soud také vyšel z toho, že vznikem materiální újmy i dle rozhodnutí Ústavního soudu České republiky sp. zn. IV. US 428/05 je spojeno vždy s individuálním diskomfortem trestně stíhaných osob a toto není na místě presumovat, ale prokazovat.

Dále soud poukazuje na rozhodnutí NS ČR sp. zn. **30 Cdo 3116/2016-107** s tím, že o nemajetkové újmě lze hovořit, pokud nastalá újma spočívá v narušení osobního zájmu poškozeného, který nemá hodnotu v penězích, představuje opak škody. Nemajetková újma je nepříznivý dopad škodné události do jiných hodnot, než je jmění, lze tak hovořit o škodě morální, ideální i materiální, za kterou náleží poškozenému peněžité materiální satisfakce. Projevu je se v těžce definované sféře vnímání obtíží, nepohodlí, stresu a jiných nežádoucích účinků spojených se zásahem do základních lidských hodnot. K tomuto občanský zákoník komentář svazek VI. § 2521 – 3081 Praha: WOLTERS KLUWER 2014 a dále vznik nemajetkové újmy zpravidla nelze dokazovat, neboť jde o stav myslí poškozeného, řízení se obvykle pouze zjišťuje, zda jsou dodány objektivní důvody pro to, aby se konkrétní osoba mohla cítit poškozenou, je nutné posoudit, zda vzhledem ke konkrétním okolnostem případu se i jiná osoba v obdobném postavení mohla cítit dotčena ve složkách tvořících nemajetkovou sféru žalobce jednotlivce. Neprokazuje se to, jak se poškozený cítí, ale jestli má důvod cítit se poškozeným viz. Kolba Jan a Martina Šuláková, nemajetková újma

způsobená protiprávním výkonem veřejné moci Praha, Leges 2014 a dále náleží **Ústavní soudu ČR sp. zn. IV. ÚS 3183/2015** odst. 48, stát svými právními normami rozčlenil svůj vztah ke stěžovateli do více linií, do linie trestních včetně opakovaného řízení před obecními soudy o náhradě majetkové újmy řízení, o náhradě nemajetkové újmy pak rozdělil do dvou dílčích řízení při soudech v řízení ve více stupních. Svůj vztah ke stěžovateli stát deklaroval i právními předpisy, které zakotvují pravidla trestního a civilního řízení i hmotně právní předpoklady dané trestním zákonem jakož i zák. 82/98 Sb., činí tak ve snaze maximálně objektivizovat kontrolu svého jednání a vzájemnou nezávislost, přezkum jednotlivých svých dílčích složek. Tento velkoryse vybudovaný a nákladný aparát se však v daném případě zachová adekvátně, právě k tomu, k jehož ochraně byl vybudován a povolán napadeným rozhodnutím obecních soudů, chybí velkorysost, jakou stát musí přistupovat ke kontrole svých pochybení podle přísloví *syťý hladovému nevěří* nebo v absenci postupu podle zlatého pravidla, které říká, že *každý by měl činit druhému to, co by chtěl, aby bylo číněno jemu*. Soudci se musí umět alespoň elementárně vcítit do pozice souzeného člověka, zejména za situace, kdy mají napravit škody způsobené jinými soudy, tím spíše trestními ..., pokud soudci uznají, že k závažnému zásahu do přirozených práv stěžovatelky opravdu došlo, avšak na odčinění nemajetkové újmy přiznají nepatrnou částku, působí to až cynicky jako postup bez citů pro elementární spravedlnost. Soukromá sféra fyzické osoby (člověka), v níž je zabezpečováno svobodně realizovat svou osobnost, vytváří základ její celkové vnitřní jistoty a bezpečí. Stává se tak v současném světě značně pokročilé vědy a techniky, informovanosti apod. stále významnější hodnotou osobnosti každé fyzické osoby, která zasluhuje účinnou ochranu zabezpečenou i univerzálnějšími prostředky občanského práva. Podle tohoto širšího pojetí újmy u osobního soukromí, které takto zastává i Ústavní soud, „respektování soukromého života zahrnuje do určité míry i právo na vytváření a rozvíjení vztahů s dalšími lidskými bytostmi“. Součástí soukromého života se proto stává rodinný život zahrnující i vztahy mezi manžely i blízkými příbuznými, neboť součástí rodinného života jsou nejen jejich sociální a morální vztahy, nýbrž také zájmy materiální povahy přispívající k rozvoji osobnosti každého z nich (obdobně srovnej náleží Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 517/99, resp. rozsudek Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. 30 Cdo 154/2007, nebo např. Karel Knap, Jiří Švestka a kol.: *Ochrana osobnosti podle občanského práva*, Linde Praha, a.s. 2004). Jisté přitom je, že zásah proti právu na soukromí (rodinný život) ostatních členů rodiny je ve skutečnosti vždy až odvozeným od prvotního zásahu do práva na ochranu osobnosti (zde do práva na život), jímž byl postižen jeden z jejích členů. Soud odkazuje na rozhodnutí **Ústavního soudu České republiky sp. zn. IV. ÚS 428/05** je trestní stíhání vždy spojeno s individuálním diskomfortem trestně stíhaných osob, a toto není na místě presumovat, ale prokazovat. K tomuto potom ještě odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu 30Cdo 3116/2016-107 s tím, že zpravidla nelze dokazovat vznik takovéto nemajetkové újmy, ale jde o stav myslí poškozeného, v řízení se obvykle zjišťuje, zda jsou dodány objektivní důvody pro to, aby se konkrétní osoba mohla cítit poškozenou, a je nutné posoudit, zda vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, se i jiná osoba v obdobném postavení mohla cítit dotčena ve složkách, tvořících nemajetkovou sféru žalobce, jednotlivce. Neproказuje se to, jak se poškozený cítí, ale jestli má důvod cítit se poškozeným, avšak v daném případě žalobce pouze velmi stručně uvedl, že cítil diskomfort spojený se svým nezákonným trestním stíháním, avšak nijak neuvedl žádné bližší informace, týkající se konkrétních zásahů do jeho osobnostní sféry. Soud tak má za to, že na základě skutečností, že vůči žalobci bylo vedeno nezákonné trestní stíhání, avšak při absenci konkrétních tvrzení, ohledně zásahů do jednotlivých sfér jeho osobnosti, potom je na místě přiznat zadostiučinění ve formě konstatování porušení práva a omluvy, kterého se však již ze strany žalované žalobci dostalo. Soud tak má za to, že právě samotné konstatování porušení práva a omluva, je dostatečnou formou nápravy vzniklé nemajetkové újmy. Soud tak v tomto rozsahu žalobu zamítl.

Ohledně náhrady nákladů řízení soud rozhodl dle ust. § 142 odst. 3 osř, když rozhodnutí záviselo na posouzení soudem. Žaloba se sestávala z požadavků na náhradu nemajetkové újmy z titulu výkonu trestu a vedení trestního stíhání. Žaloba byla podána důvodně ohledně požadavku na náhradu nemajetkové újmy za výkon trestu a další části byl žalobce neúspěšný. Soud dospěl k závěru, že jak žalobce tak i žalovaná byli úspěšní ve výši 50 % a žádnému z nich tak nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možné podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení opisu písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího. Nebudou-li povinnosti uložené tímto rozsudkem řádně, včas a dobrovolně splněny, může být podán návrh na výkon soudem nebo na nařízení exekuce.

Praha 11. ledna 2018

JUDr. Ondřej Růžička v.r.
předseda senátu